

[Arne Melchior]

lejlighed til – men det gider man selvfølgelig ikke – min tale, er der intet om, at jeg har bagatelliseret faren. At benytte udtrykket bagatellisere om den tale, jeg har holdt her i dag eller ved andre lejligheder, er i hvert fald en sindssvag anvendelse af dette udtryk.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige – omendskønt jeg stadig væk tror på, at alle er lige fredselkende – at jeg har besluttet mig til – og det er selvfølgelig ikke særlig vigtigt for hr. Steen Folke at vide, men da til udenrigsministerens orientering – at undlade at tage ordet i den debat, der skal komme under sidste punkt på dagsordenen, for når de forslagsstillere, jeg i givet fald skal debattere med, alligevel anser mig for at være krigsmager og ikke tror på mine motiver og min ærlighed, er der jo ikke megen grund til at diskutere med dem. Og jeg vil da gerne sige, at på baggrund af, hvad jeg har hørt udenrigsministeren sige her i salen og andre steder gang på gang om det emne, der kommer på dagsordenen om et øjeblik, giver jeg på forhånd i stor tryghed på mit partis vegne tilslutning til de synspunkter, som udenrigsministeren vil fremsætte. Uden at kende dem har vi også på dette punkt tillid til, at de vil være dækkende for, hvad også CD mener om denne sag.

Steen Folke (VS):

Det er jo et smerteligt tab, at vi må undvære hr. Arne Melchior under debatten om VS' forslag, der er næste punkt på dagsordenen, men jeg skal ikke lægge skjul på, at vi vil forsøge at bære det tappert alligevel.

Jeg vil også gerne sige, at jeg er dødtræt af at høre hr. Arne Melchior skinhellige beklædelser om, hvor fredselkende han er. Dem har vi fået, hver eneste gang vi har diskuteret disse ting. Jeg tror, det er femtende eller tyvende gang, jeg har hørt hr. Arne Melchior bedyre, hvor fredselkende han og hans parti er. Jeg ved såmænd ikke, hvorfor hr. Arne Melchior føler et særligt behov for at bedyre om og om igen, at der ikke er nogen, der elsker fred mere end han og hans parti. Det er, som om selve denne vilje til hele tiden at udtrykke det måske antyder, at der alligevel kunne være et problem dér.

Så vil jeg gerne sige, at udenrigsministeren svarede jo på mine to spørgsmål, og det var da godt, at man fik et klart svar. Det ene var

ja, og det andet var nej. Jeg var gladere for det, der var ja, end det, der var nej, og jeg synes i øvrigt, at der er en vis inkonsistens i de to svar, for hvis udenrigsministeren støtter et forslag om fastfrysning af kernevåbensituationen, hvordan kan man så på samme tid fortsat gå ind for en udbygning af NATOs atomvåbenstyrker i Vesteuropa, som det drejer sig om? Jeg mener, der er en vis modstrid mellem de to holdninger.

Jeg er enig med udenrigsministeren i, at det, man må sigte på i Europa, er at få alle disse mellemdistance-raketter væk, også de sovjetiske, der befinder sig dér, ligesom det er sigtet i det hele taget at få alle atomvåben væk, strategiske og taktiske, lang- og mellemdistance og hvad som helst. Men problemet er jo mere indviklet end som så, når man diskuterer konkret, for når man siger, at alle de sovjetiske SS-20 skal væk, må man jo også diskutere situationen med hensyn til en mulig NATO-overlegenhed på atomvåbnenes område. Hvis man ligesom følger den balancetankegang, som udenrigsministeren hele tiden følger, bliver det en mere indviklet diskussion, og jeg mener, at uanset hvad man mener om dette mere komplicerede, måtte man arbejde for at stille forberedelserne til de 572 raketter i bero, mens forhandlingerne foregår, uanset forskellige vurderinger af, hvad der skal ske derefter. Det indebærer jo stadig muligheden for, at det alligevel ender med, at man vil sige, at de forhandlinger førte ikke til noget, og så vil vi, NATO, alligevel gennemføre fremstillingen og senere opstillingen af disse raketter for at afbalancere SS-20, og hvad man nu siger.

Derfor mener jeg, det ville være godt, hvis regeringen ville gøre noget konstruktivt. Så kunne man sige, at forberedelserne bliver stillet i bero midlertidigt, mens forhandlingerne løber. Man har ikke sagt, at de raketter kommer ikke, for de kan komme. Truslen er der stadig væk; de kan komme, hvis forhandlingerne ikke fører til noget. Men det er klart, at det ville påvirke forhandlingsklimaet i en gunstig retning, hvis man sagde, at nu dropper vi i denne periode forberedelserne til opstillingen af raketter i slutningen af 1983, og da må jeg sige, at jeg har svært ved at acceptere, at en regering, som i øvrigt hævder, at den gerne vil gøre noget konkret og konstruktivt på dette nedrustningsområde, ikke selv kan gå ind for en så begrænset ting